

AVGUST — MESEC AKCIJSKIH FILMOV

Med boji v Severni Afriki leta 1942 se je britanska 8. armada umaknila proti El Alameinu in zgodilo se je, da so se nekatere skupine britanskih vojakov nenadoma znašle za sovražnikovimi linijami. To je okvir zgodbe italijansko-egipčanskega barvnega vojnega filma **PUSČAVSKA FRONTA** režiserja Maria Siciliana, ki si ga boste lahko avgusta ogledali v kinu Šiška. Japonska kinematografija se je lotila tudi žanra filmske kriminalke. Kako je ta sicer ne nov poskus uspel, nam bo odkril japonski barvni film **POLICIJSKA PIŠTOLA** režiserja Azuma Morisakija. Glavni vlogi igrata Tetsuja Vatarji in Shinsuke Ashida, scenarij pa je delo slavnega režiserja Akire Kurosawe. Gre za skupino mladoletnih prestopnikov, ki so ubili neko žensko in ukradli policistu Murakami pištolo. Ta se je trdno odločil, da si jo spet poišče in njegovi napol že zasebni akciji se pridruži starejši policijski kolega Sato. Gre torej — mimo spoznanja o »komercialni vrednosti žanra« — tudi za določen socialni problem, bolj konkretno: za generacijski spopad med mladimi in družbo, vendar s to japonsko »različico«, da so mladi v trenutku konflikta že vsi v vodah kriminala, odkoder vodi pot lahko samo v dve smeri: v ječo ali v smrt! Nazaj — vsaj v tem japonskem filmu — ni poti. Od premier si bo-

mo avgusta še ogledali ameriško-filipinski vojni film **MISIJA BATANGAS** režiserja Keitha Larsena, film, v katerem igra glavno vlogo popularni »šerif iz New Yorka« — Dennis Weaver, njegova soigralka pa je prav tako znana Vera Miles. Film je vojna drama v ne navadnem okolju filipinske džungle med drugo svetovno vojno in japonsko okupacijo. Naš priljubljeni šerif McClodd je tokrat v vlogi pogumnega pilota, ki naj bi rešil zlate palice filipinske državne blagajne pred Japonci. Ljubitelji Roberta Mitchuma pa ga bodo lahko videli v ameriški kriminalki **YAKUZA** režiserja Sidneyja Pollacka. Kaj je »yakuza«? To je japonski vzdevek za posebno japonsko gangstersko organizacijo v Tokiu, ki je podobna »naši« mafiji. Robert Mitchum je bivši pripadnik ameriške MP (Military Police) na Japonskem, ki prihaja v Tokio urejevati račune s to podzemsko organizacijo.

Milan Lindič

barcaffé

PROGA
PREHRAMBENA INDUSTRIJA PORTOROŽ

PIVO »TRIGLAV« ZLATI ZMAGOVALEC BEOGRADA 1976

Sredi junija sta Center za potrošnike pri Zavodu za ekonomiko gospodinjstev in Gospodarska zbornica Beograd ocenjevala kvaliteto piva jugoslovanskih proizvajalcev. V konkurenci 30 različnih vrst piva je doseglo prvo mesto in prejelo plaketo »Zlati zmagovalec Beograda 1976« Union svetlo pivo »Triglav«.

Letno proizvedejo v Pipovarni Union okrog 700.000 hl piva, v poletnih mesecih pa napolnijo kar milijon steklenic dnevno. V letošnjem prvem polletju so presegli lanskoletno realizacijo za 12 %.

Zanimivo je, da Union proizvaja tudi še pekovski kvas, ki ga dobavlja vsem pekarnam po Sloveniji, Istri in drugim krajem Jugoslavije. Nekateri pravijo pivu tekoči kruh, vidimo pa, da v Pipovarni Union skrbijo tudi za pravi kruh, za našo vsakodnevno hrano.

MLV

DOBER UČNI USPEH

Na osnovni šoli »Franc Bukovec« v Preski so v pravkar minulem šolskem letu zabeležili 99,47 % učni uspeh. Od 738 učencev bodo le štirje ponavljali razred, nekaj učencev pa bo z eno nezadostno oceno nadaljevalo šolanje v višjem razredu.

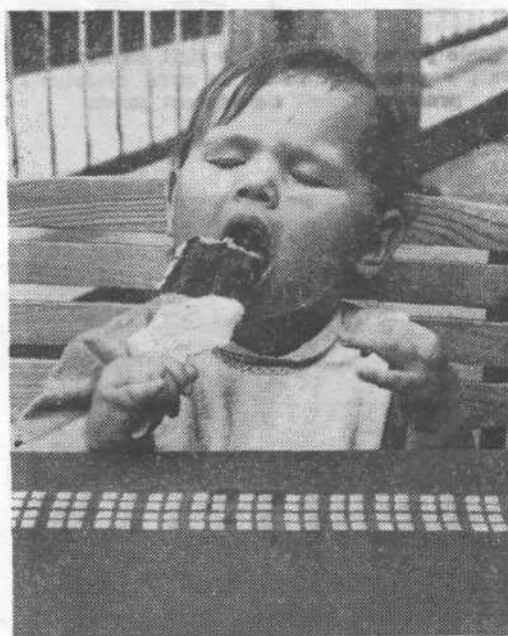
F. R.

PESEM IZ MLADIH GRL

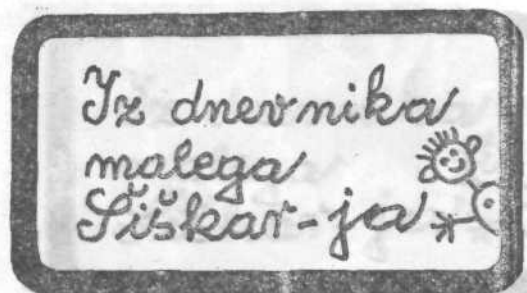
Ob zaključku šolskega leta je bil v telovadnici osnovne šole »Franc Bukovec« v Preski koncert pevskih zborov, na katerem so nastopili trije otroški in mladinski pevski zbor matične in podružnične šole iz Sore. Na sporedu so bile predvsem pesmi, katere je zložil domačin, prof. Janez Tome. Koncert je bil ob številni udeležbi staršev zelo uspešen ter ga bodo odslej prirejali vsako leto.

F. R.

MAO **RS** **HE**

Te julijske vročine so bile pa zares neznosne, tako da me niti lučka ni mogla osvežiti. Pa če bi bila samo vročina, bi še šlo, toda ta nesrečna pripravljanja za morje; saj ni več nobenega miru. Skoraj ni mogoče v miru polizati lučko, saj se še zdaj nismo odločili, kam bomo odšli. Vemo le to, da bomo morali odnesti s seboj majhen kovček denarja...

Ponedeljek

Včeraj se v naši bajti ni dosti dogajalo, ker je ata preganjal mačka, mama pa ga je zaradi tega sekirala in to sploh ni nobena posebnost v naši rodbini. Zadeva je ležala v tem, da je bil ta maček alkoholnega porekla in še bolj v dejstvu, da naša mama tovrstne »živali« jako težko prenaša. Torej, vsa zadeva izhaja z Rašice, kjer sva z očetom sodelovala na proslavi ob občinskem prazniku. Se pravi, ata se je udeleževal med štanti šišenskih gostincev, jaz pa sem opazoval njega in še nekatere druge zadeve, tako da mi res ni bilo dolgčas. Prav posebnega haska od atove turneje pravzaprav niti ni bilo, ker je dobil brenčečo bučo in škripajočo denarnico — hec je pa le bil. Pa čeprav sem bil jaz bolj lačen kot sit ob tistih maloštevilnih čevapčičih, ki mi jih je podaril naš sosed, bolj znan po funkciji očeta mojega kompagnona Jožkota. Najprej sem mislil, da so le-ti mišljeni kot spominčki ali kaj podobnega, potem pa sem uvidel, da nekateri to jedo in sem sam storil isto. Bili so še kar, samo škoda je, ker sem izgubil nekaj manj kot tri čevapčiče, kar sploh ni bilo čudno, saj tudi ob normalni vidljivosti ne vidim najbolje... Sicer pa se je ata poleg vsega še jako srdil na avtomobiliste, ki so dobili nalepke (on pa ne, čeprav ima menda neke blazne veze na občini) in so se veselo turali mimo nas. Najbolj ga je kajpak togotila resnica, da je pa Jožkotov ata dobil nalepko in je bil tudi tozadevni Jožko prav nemarno važen. Najraje bi ga poknil za uho, toda ker mi je že sosed tako prijazno nabavil čevapčiče, sem mulcu tokrat oprostil...

Torek

Danes smo se z atom peljali v mesto in bi le-on kmalu povsem popenil. Zopet so se namreč cestarji posluževali lepega ljubljanskega običaja, da je treba risati črte po cestah ravno ob konicah, ko je najhujši promet, tako da je bila po asfaltu zopet naravnost prisrčna gužva. Jaz ne vem, kaj je očeta tako razpenilo, saj je bilo navsezadnje še kar zanimivo.

Sestra je ob tem porekla, da se grejo pač rentabilno izkoriščanje kapacitet. Namreč, če bi barvali ceste ponoči, bi jih preklinjali le redki polnočni vozniki in to vsekakor ne bi imelo velikega efekta ter krasote kot podnevi, ko jih za isto plačilo preklinja nekaj tisoč duš in turistov. Temu se menda, tako je komentirala sestra, reče produktivno barvanje oziroma preklinjanje, nakar je ata od jeze zaripnil in skoraj ruknil enega črtalca črt. Možakar se je izmuznil, toda glavno je, da se mu je polilo malo barve in je kiksnil linijo. Ata se je zatem malo pomiril, zato je bilo potem do nadaljnega dolgčas...

Srečko

tribuna 15